



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1397/2015
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Јелене Боровац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца М.х.д. М.-С. из Н.П., чији је пуномоћник Ш.Д., адвокат из Н.П., против туженог Града Новог Пазара, кога заступа Градски јавни правобранилац, ради накнаде штете у износу од 14.273.969,00 динара, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж – 3072/14 од 24.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Града Новог Пазара, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж – 3072/14 од 24.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару П бр. 55/10 од 26.03.2014. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете за одузету робу ближе наведену у ставу првом изреке исплати укупан износ од 14.273.969,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.06.2009. године па до исплате. Ставом другим обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка плати укупан износ од 1.198.500,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу пресудом Гж – 3072/14 од 24.03.2015. године ставом првим изреке преиначује пресуду Вишег суда у Новом Пазару П бр. 55/10 од 26.03.2014. године тако што обавезује туженог да тужиоцу на име накнаде штете за одузету робу ближе наведену у изреци исплати износ од 7.136.984,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.06.2009. године па до исплате, док тужбени захтев тужиоца према туженом за износ од још 7.136.984,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.06.2009. године па до коначне исплате одбија као неоснован. Ставом другим обавезује туженог да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 599.250,00 динара.

Против другостепене пресуде, у делу којим је правноснажно усвојен захтев тужиоца, тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију

изјављује због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09) и одлучио као у изреци ревизијске пресуде из следећих разлога:

Ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је користио простор туженог по основу закљученог писменог уговора о закупу од 05.06.1997. године. Уговор је закључен на период важења од 10 година са клаузулом да тужени најкасније треба да се исели из назначеног простора 31.12.2007. године. По истеку рока од 10 година тужени је иселио тужиоца из простора 13.06.2007. године. Том приликом све ствари тужиоца које су се налазиле у закупљеном простору тужени је дислоцирао и сместио у спортску халу. Комисија коју је формирао тужени направила је пописну листу, а на основу вештака економске струке првостепени суд је утврдио висину вредности ствари које су биле дислоциране из предметног спорног простора у спортску халу. Вредност назначене робе према налазу и мишљењу вештака је 14.273.969,00 динара. Пре иселења тужиоцу је уручена опомена за иселење, по којој тужилац није поступио.

Првостепени суд усваја тужбени захтев у целини са образложењем да је тужилац на опомену за иселење која му је достављена 25.05.2007. године (примљена дана 27.05.2007. године) одговорио туженом да није у могућности да се исели из закупљеног простора јер се у истом налази већа количина робе предвиђена за расподелу корисницима помоћи и да не располаже другим простором. Правноснажним решењем Општинског суда у Новом Пазару од 02.07.2007. године усвојен је захтев тужиоца и утврђено да је тужени сметао тужиоца у мирном и фактичком поседу пословног простора. Тужилац је редовно плаћао трошкове електричне енергије. Уговор је био закључен са роком важења од 05.06.1997. године у трајању од 10 година најкасније до 31.12.2007. године. Последњи дан рока за иселење по захтеву туженог имајући у виду опомену за иселење био је 28.03.2007. године, односно 27.05.2007. године (по другом захтеву). Како уговор није раскинут нити је отказан у складу са одредбама Закона о облигационим односима, првостепени суд закључује да је тужени поступио противно одредбама члана 595. и 599. Закона о облигационим односима, те да је том приликом за тужиоца наступила штета за коју је искључиво одговоран тужени. Следом тих разлога усваја тужбени захтев тужиоца у целини и обавезује туженог да му накнади штету, за одузету робу у досуђеном износу.

Другостепени суд у одлуци по жалби туженог, изражава другачији правни став од израженог става првостепеног суда. Правни став по коме је након истека рока од 10 година, а то је 05.06.2007. године тужени могао поднети захтев

за исељење тужиоца из спорног простора. У интервалу од 05.06. до 31.12.2007. године, тужилац се не може сматрати закупопримцем без правног основа. Такво исељење тужени је могао да тражи не преко органа управе већ преко суда што није учинио и у чему се огледа одговорност туженог за насталу штету услед пропалих и уништених ствари које су биле власништво тужиоца. Из чињенице да је уговор о закупу истекао 05.06.2007. године да је тужени у два наврата тражио исељење тужиоца из предметног простора, другостепени суд изводи закључак да се тужилац није понашао савесно у овом поступку, да је само исељење обављено дана 13.06.2007. године и да није могло да прође незапажено, јер је о томе обавештен представник тужиоца па је исти могао да предузме све мере да штета која би наступила принудним исељењем буде што мања. Следом тих разлога преиначује првостепену пресуду тако што тужиоцу уместо првостепеном пресудом досуђеног износа, досуђује износ који је 50% мањи, из разлога што је допринос тужиоца насталој штети у том проценту, те му у том смислу припада штета у висини од 50% од износа утврђеног вештачењем и досуђеном првостепеном пресудом.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду, тако што је обавезао туженог да тужиоцу накнади штету у другостепеном пресудом досуђеном износу.

Ревидент у ревизијским разлозима изражава супротан правни став од израженог става нижестепених судова.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове. Чланом 595. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да уговор о закупу закључен на одређено време престаје самим протеком времена за које је закључен.

Парничне странке су закључиле уговор о закупу пословног простора туженог, на период важења од 10 година дана 05.06.1997. године. Рок важења уговора о закупу је био до 05.06.2007. године. Парничне странке су уговориле да тужени треба најкасније да се исели из назначеног простора 31.12.2007. године. Тужени је у два наврата тражио исељење тужиоца из предметног простора. Тужени је иселио тужиоца 13.06.2007. године којом приликом је све ствари тужиоца које су се налазиле у закупљеном простору дислоцирао и сместио у спортску халу. Пропуштањем туженог да све артикле тужиоца одмах након њиховог премештања из закупљеног простора смести у одговарајући простор (општински магацин), дошло је до њиховог пропадања и уништења, због чега је тужени дужан да тужиоцу накнади штету у смислу члана 154. ЗОО. Ово из разлога јер је тужилац користио закупљени простор на основу уговора који је још увек био на снази у време пријема захтева за исељење, због чега се наступање штете не може приписати тужиоцу у кривицу. Међутим, како је тужени два пута тражио исељење тужиоца, наведено указује на околност да се тужилац није понашао савесно, и да је морао да предузме све мере да евентуална штета која би настала принудним исељењем тужиоца у погледу предметних ствари из закупљеног простора буде што мања, што није учинио. И по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак другостепеног суда, да је тужени у обавези да накнади тужиоцу штету, али с обзиром да на страни тужиоца постоји

допринос насталој штети од 50%, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и досудио тужиоцу штету сразмерно његовом доприносу, а у преосталом делу одбио захтев тужиоца за накнаду штете.

Наводи ревидента о погрешној примени материјалног права нису основани.

Осталим наводима ревидента се у суштини оспорава чињенично стање, а из тих разлога се ревизија у смислу члана 398. став 2. релевантног Закона о парничном поступку не може изјавити.

То су разлози због којих је Врховни касациони суд одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци применом члана 404. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**